Ч. 96. Неділя 12 мая (29 цьвітня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Палата послів — Вилучене Холмщини. — Зміна німецкого амбасадора в Константинополи. — Франция в Марокку. — Автономія Ірляндиї.

Палата послів радила вчера дальше над предложенем о зміні компетенциї міністерств. П. Ляґіня кінчив промову, яку розпочав був на послідні засіданю. Виступив против становища, яке займив президент угорских міністрів Люкач супротив бесіди ґр. Штірґка, де той назвав зі вмішуванєм Австриї до угорских справ. Сторонництво бесідника вповні похваляє становище ґр. Штірґка.

По промовах пп. Мікляса і Тушара та ґенеральних бесідників Ґлекнера і Грацкого і по фактичних спростованях відослано предложенє до комисиї.

Радила ще палата над наглячим внесенем в справі реформи домово-чиншевого податку. Дискусиї над тим внесенем не покінчено.

Слідуюче засідане відбуде ся ві второк, 14 с. м. о 11 год. перед полуднем.

На вчерашнє засідане прибув до палати послів п. міністер скарбу Залеский, якого зі всїх сторін сердечно повитано і складано єму желаня з нагоди подужаня.

Мимо енерґічних протестів зі сторони Поляків вилученє Холмщини з Польского Королівства стало ся передвчера довершеною подією. Про те читаємо в телеґрамі петербурскої тел. аґенциї такий звіт: На дневнім порядку вчерашного засідання Думи стояло третє читанє холмского предложеня. Посли були дуже численно зібрані. Промовляли переважно Поляки; живу дискусию викликав виключений в другім читаню уступ 10. Октябрист Антонов вніс, щоби сей уступ звучав слідуючо: „Холмску ґубернію виключує ся з управи варшавского ґенерал-ґубернатора і віддає ся єї безпосередно під управу міністра внутрішних справ“. Се внесенє принято 140 голосами против 87. Опісля значною більшостию відкинено всї поправки, поставлені Поляками. Внесенє епископа Евлогія, щоби привернено давнійше предложенє правительства, щоби адміністрация не обходила католицких сьвят в холмскій ґубернії, принято 180 голосами против 91. Против сего внесеня промовляли п. Парчевский і Родічев.

Опісля принято всї инші точки в стилізациї 2-ого читаня і дискусию замкнено. По промовах еп. Евлогія, Гарусевича, Родічева, Димші і Анрепа принято ціле предложенє 156 голосами против 108. Ухвалу принято оплесками на правици і в части центру, а псиканями на лївици.

Зростаюча небезпечність в Марокку, де як звістно Араби піднесли були недавно бунт против Европейців, вплинула пригноблюючо на прилюдну опінію у Франциї. Підчас коли одна часть париской праси годить ся в засаді на марокканьску політику правительства і лише ганить недостаточні воєнні приготовленя в цїли обнятя протекторату, — то друга часть праси бере послідні події в Марокку за приток до острої критики правительства. Передовсїм провідник социяльної демократиї Жорес звертає ся з новим обжалованєм против виновників заборчої політики в Марокку. Тепер щойно видко, каже він, що протекторат спричинив загальне повстанє. Виконавець французскої політики в Марокку, Реньоль, обманював все Францию, а се обманьство переплатила одна часть Французів житєм. Під покришкою, що мусить ся здавити повстанє, пішле ся тепер тисячі Марокканців на той сьвіт; а їх злочин полягав лише в тім, що они хопили за оружіє, щоби боронити своєї независимости. Ті слова Жореса не переконують однак правительства

В париским трамваю.

(З французского — Евгена Фурієра).

„Улиця Турбіґо!“ — закликав кондуктор трамваю, підчас коли візник затримав поїзд.

Товпа тиснула ся на стациї.

Кондуктор викликував числа.

„Двайцять два!“

З'явили ся дві пані.

— Дві кокети! — сказав дотепний панок, що стояв на плятформі.

— Імпертинент! — відповіла одна з пань.

„Двайцять три!“ — кричав кондуктор.

Товста дама вcїла.

— Де тут є місце? — запитала, оглядаючи ся на всї сторони — де я поміщу ся?

— На горі, на долині, де пані собі желають... Атжеж не я плачу.

„Двайцять чотири!“ — кликав дальше.

Женщина, двигаючи клунок, всадила ся на плятформу.

— Я їду на улицю Шато д'О — сказала до кондуктора — прошу затримати ся против сеї улиці; несу роботу під число пяте....

— Добре, пані — відказав кондуктор — пристанемо.

„Заповнено!“ — закликав.

Трамвай пустив ся в дорогу.

Кондуктор відбирав тепер гроші за місця.

Коли се скінчив, воркнув гнївно:

— А се що знову за драб, котрий всунув менї монету, що вийшла з курсу.

Настала мовчанка.

— Очевидно — говорив дальше — ніхто не признає ся.... Алеж то суть шахраї на сьвіті.

— Суть вже такі люди неотесані — сказав старший добродій до молодої женщини, що сиділа коло него.

— Однак то зле ошукувати тих бідаків — відповіла она.

„Бульвар!“ — закликав кондуктор.

Дама з донечкою висїли. Але лише що висївши, спостерегла дама, що забула в середині трамваю свою торбину.

Просила отже кондуктора, щоби єї віддав.

— Ваша торбина? — сказав він підозріваючи єї. — А який доказ, що она є власностию пані?

— В тій хвили я висїла, а висїдаючи, забула єї; сї панове і пані можуть посьвідчити.

— Пізнаю паню — сказав старий добродій — та торбина справді до неї належить.

— І ми також сьвідчимо, — додали инші подорожні.

— Я о тім нічого не знаю — сказав кондуктор.

— Віддайте менї єї, прошу вас пане — говорила знову дама — в нім є моя портмонетка....

— Як там суть вартісні предмети, то тим більше не можу єї віддати.

— Вичислю предмети, котрі суть в ній: портмонетка, а в ній сорок два франки, хустина до носа, два ключі, три листи.

Кондуктор провірив; так було дійстно.

— Прошу менї єї віддати, — спішу ся, мушу залагодити орудки.

— Неможливо, прошу пані, — відповів кондуктор — реґулямін заборонює. Торбину мушу віддати контрольорови.

— Алеж то хиба жарти! — закликала дама; — атжеж признаєте, що торбина є моя, а не хочете менї єї віддати!

— Надходить саме контрольор — сказав кондуктор — віддам єму торбину а пані удасть ся до него.

Обі женщини ідуть за контрольором до бюра стацийного; дама вияснила контрольорови справу і просить о зворот своєї власности.

— Се неможливо, поважана пані; приписи реґуляміну суть ясні. Кождий предмет, найдений в середині трамваю я обовязаний відіслати до центрального маґазину Товариства трамваєвого.

— А що ми тепер зробимо, я і моя донька? — заводить дама. Гроші мої в торбині, а не знаю нікого в Парижи.

— Нічого на се не можу порадити.

— Алеж то не до річи! — кличе дама — я внесу скаргу до комісаря поліциї...

— Прошу, най пані вносять скаргу. Мене зобовязує лише реґулямін.

Обі женщини удають ся до поліцианта, щоби показав їм де є комісарият.

Дрожачи входять туди; ніколи ще не мали до діла з поліциєю. Питають ся, чи могли би ся бачити з паном комісаром.

Кажуть їм чекати на коридари. Година десята рано. В полудне з'явив ся комісар.

Повідомляють єго, що якісь дві пані хотять з ним говорити.

— Що се за пані? — питає. — Но, най війдуть.

і оно рішило ся скріпити залогу у Фезї висилкою сьвіжих войск.

Є майже певним, що німецкий амбасадор в Константинополи бар. Маршаль в коротці оставить своє становище. Сим разом є він в великих ласках у німецкого цісаря. Бо дипльоматична кариєра Маршаля була поважно захитана перед 15-ти роками наслідком одного процесу. Маршаль попав був в цісарску неласку, аж поки не одержав становища амбасадора в Константинополи, яке принесло честь его дипльоматичним спосібностям та й привернуло знов ласку і увагу цісаря до него. В послідних роках, коли на Балканї панує вічна непевність положеня, виявнів талант Маршаля в повній силї. Цїсар Вільгельм заявив ему свою приязнь, а наслідком того імя Маршаля повторяло ся дуже часто при змінах в канцлєрскім урядї в Німеччинї. Та мабуть Маршаль сам не бажав стояти на чолї внутрішної полїтики і аж тепер, коли найважнїйша для Німеччини амбасада — в Льондонї — прийшла до обсади, цїсар Вільгельм віддає єї в досьвідні руки Маршаля.

Анґлїйска палата громад покінчила друге читанє білю про homerule. Bonar Low, провідник опозициї, як бесїдник рішучо запротестував против сего закона та сказав, що правительство виконує диктатуру, яка остане однак на папері. Сей біль не буде нїколи переведений. Премієр Аскіт заявив, що через порішене білю ірляндский парлямент одержить законодатну власть і адмінїстрацию всїх виключно ірляндских справ. Правительство також що до иниших частий держави радо почало би полїтику перенощеня деяких функций державних на иих, бо справдї бажає унії, але претенсиї Ірляндиї мають першеньство, бо нема другої частини королївства, супротив якої анґлїйский парлямент мав би такі зобовязаня, як супротив Ірляндиї. Гомеруль принято 372 голосами против 271 серед грімких оплесків мінїстерскої партиї.

Новинки.

Львів, 11 мая 1912.

— **Устні іспити зрілости** в семінариях учительских розпічнуть ся в слїдуючих речинцях: В мужеских семінариях: в Самбори 1 а у Львові і Ряшеві 17 червня; в Заліщиках 3, в Старім Самчи 10, в Станиславові 12, в Терн поли 14, а в Сокали 20 червня; — в женьских семінариях: у Львові і в Перемишли 17 червня. Речинцї письменних іспитів визначать дирекциї поодиноких заведень.

— **Оповіщенє.** Принятя аспірантів на I рік ц. і к. кадетскої школи для піхоти у Львові відбуде ся з початком року шкільного 1912/13 в половинї вересня с. р. — Близші поясненя в приписах о принятю аспірантів можна дістати в книгарни L. W. Seidel & Sohn, Wien I, Graben.

— **З Клепарова.** Комітет будови церкви в Клепарові запрошує отсим усіх своїх прихильників на торжественне поблагословленє дзвіницї і дзвонів, яке відбуде ся в недїлю дня 12 мая с. р о 9 год. рано. При тій нагодї Вп. Родимцї будуть мати нагоду познакомити ся з вислїдами чотиролїтної невсипущої працї клепарівских руских передміщан.

— **Огонь.** Ві второк дня 7 с. м. вечером вибух огонь в селї Рожанївці заліщицкого повіта і знищив три великі стайнї тамошного посесора Штекля. Причина огню не звістна. В огни згинув і один чоловік. Тїло его знайдено на другий день спалене на вуголь.

— **Самоубийство.** Вчера о 6 год. по полудни в домі ч. 17 при ул. На Байках відобрав собі житє вистрілом з револьвера 18 лїтний ученик школи реальної Франц Гертль, син вдовицї по войсковім ветеринари. Причиною самоубийства була невилїчима хороба нервова.

— **Побите на смерть.** В львівскім шпитали номер 30-лїтний Войтїх Цьвік, рільник із Зубри під Львовом, котрого его сусїд Йос. Цаерман в сварцї вдарив так сильно колом по голові, що провалив ему голову, а то спричинило смерть в короткім часї по відвезеню его до шпиталю. Цаермана арештовано і відставлено до судової вязницї.

— **Страшна пригода** стала ся сими днями у Видни. До заставничого заведеня на передмістю званім Альзерґрунд прийшла якась молода женщина, котра хотїла заставити револьвер. Знаток того заведеня взявши від неї револьвер оглядав так необачно, що револьвер, котрий як показало ся був набитий, вистрілив, а куля поцїлила 21-лїтного урядника Кароля Фішера так нещасливо, що він в кілька хвиль опісля помер. Вистріл викликав в заведеню страшенний переполох; нїхто не знав, що по правдї стало ся, аж поліциї удало ся аж по довшім часї успокоїти перепуджену публику.

— **Вісти з України.** В 1911 роцї по харківских читальнях товариства Грамотности відбуло ся 9 українських відчитів при участи поверх 2.000 слухачів. Читано такі твори: „Вуси“, „Галька“, „Без хлїба“, „Хата“, „Перекотиполе“. Крім того по всїх читальнях уладжувано відчити присьвячені 50 роковинам смерти Т. Шевченка. На сих відчитах читано з малюнками чарівного лїхтаря житепись Шевченка та его твори: „Катерина“, „Наймичка“, „Москалева криниця“, а кобзар виконував думи: „На смерть Шевченка“ і ин. та роздавано житеписи і твори „Катерину“ та „Наймичку“. Перебувало на відчитах 1.165 слухачів.— Дня 6-го с. м. в помешканю „Українського Клюбу“ в Києві відбуло ся наукове засїданє Укр. Наук. Товариства для членів і гостей. Прочитано реферати: 1) С. Драгоманов: „Мунїципальні підприємства в Швайцариї“ (з демонстрацією знимок); 2) З. Кошеля: „Українські каоліни і чи можна з них фабрикувати препарати алюмінїя“.— Загальний стан озимини на Київщинї доволї гарний. Місцями, одначе зелень виглядає дуже кепсько. Так, у південно-західній части київского повіту, а потім у повітах васильківскім, сквирскім і таращанскім озимина повипрівала і треба буде єї переорювати. Загалом треба буде переорати около 15 процент всеї озимини.

— **Адвокати обманцї і лихварі.** Крім арештованого адвоката дра Генриха Гершка Совіль-

---

Впроваджують їх, мати починає говорити.

— Перепрашаю, не так скоро... перериває комісар; — прошу сказати перше імена, назвиска, характер...

— Називаю ся Діранд, а се моя донька.

— Стале мешканє?

— Мешкаємо в Мо.

— Чи панї замужна? Чи має панї документи доказові?

— Алеж пане, за кого мене маєте?

— Я вас зовсїм не знаю.

І мати і донька мають слези в очах.

— Вкінци, чого панї собі желають? — питає знову комісар.

Панї Діранд оповідає ему цїлу історию з торбиною і просить, щоби казав єї звернути.

— Кажу візвати контрольора — говорить комісар. — Прошу зачекати.

Панї Діранд вертають на коритар. Сїдають на лавцї.

— Мамо, я хочу їсти... відзиває ся донька.

— І я також, треба чекати, не маю анї сотика при души.

Знову чекають.

О третій годинї повідомляє їх аґент полїцийний, що контрольор не може явити ся перед семою годиною.

— Перед семою! — кличе панна. — Алеж я хочу їсти!

— Будь терпелива, моя дитино — успокоює мати. — А там твій отець, що мав прибути по нас до поїзду о пятій, то він буде неспокійний!

Надходить ніч. Бє сема година, контрольор не приходить. З'явив ся доперва о девятій.

Комісар кличе женщини, котрі благають контрольора, щоби віддав їм торбину.

— Не можу сего зробити — відповідає контрольор. — Я відіслав єї вже до центрального товариства трамваю, як приказує реґулямін.

— Отже — каже панї Діранд — іду там реклямувати.

— О тій годинї! — кличе контрольор. — Се вже запізно. Бюра замикають ся о пятій годинї. Прошу зачекати до завтра.

— До завтра! — кричить панї Діранд. — Щож ми зробимо з собою до завтра? Не маю анї сотика; від рана не мали ми нїчого в ротї, а ще мушу висилати телєґраму до мужа, щоби успокоїти его.

Обі зачинають плакати.

Зворушений комісар, хоче їм пожичити пять франків до завтра.

— О, дякую пане! — говорить панї Діранд, — віддам їх вам сейчас коли дістану мою торбину.

Панї Діранд висилає сейчас депешу до мужа і обі женщини беруть комнату за два франки в малім готели, в околици Східного двірця. По скромній вечері удали ся на спочинок, змучені тими враженями.

На другий день о девятій годинї явили ся в центральнім маґазинї товариства трамваїв. Казали їм чекати три години в сали, заповнений урядниками, котрі ароґанцко дивили ся на молоду панночку.

Нарештї спитали їх, чого они прийшли.

Панї Діранд представила справу.

— Торбина ваша — відповіли їм на се — відіслана до префектури поліциї, — такий є реґулямін; за три дни можуть панї єї реклямовати.

І знову мати з донькою заливають ся горячими слезами. Панї Діранд лишило ся всего пядесять центів. Телєґрафувала знову до мужа щоби о шестій прибув по них.

За три дни пан Діранд явив ся в префектурі і реклямує торбину.

Впроваджують его до бюра, знайдених предметів. Каже своє назвиско.

— Приходжу — каже — забрати торбину, котру панї Діранд, моя жінка, забула в трамваю.

— Маємо таку торбину — відповідає урядник — але можемо єї віддати тілько панї Діранд.

— Панї Діранд — се моя жінка!

— Чи правно повінчана?

— Алеж мій пане!...

— Я вас не знаю... Не можу повірити вам торбини; можу єї віддати тілько панї Діранд....

— Алеж я є єї муж.

— Не маємо жадних доказів на се. А врештою приписи реґуляміну суть під тим взглядом ясні: торбину можемо видати тілько до рук панї Діранд.

— А коли би она умерла?

— То до рук єї спадкоємцїв, на підставі акту смерти і иньших документів.

— Алеж то ідіотичне! — верещить пан Діранд.

— За се слово спишемо протокол!

— Ідіть собі до лиха! — гремить пан Діранд, тріскає дверми і виходить.

На другий день являє ся в префектурі пан Діранд з документами тотожности єї особи.

— Добре — звучить відповідь — але прошу внести подане на штемпли.

— А потім, ще що?

— Коли панї замужна, то прошу згідного осьвідченя мужа, леґалізованого бурмістром.

— Якто? — кричить панї Діранд, червона з гніву — відмовлено видання торбини мому мужеви, а тепер мене відправляють з нічим. Вас всїх віддати під ключ а торбину мою вам дарую!

З сего вийшло таке:

Паньство Діранд обжаловані о обиду функционарів публичних, засуджені на вісім днів арешту, сто франків кари і понесеня коштів.

ского, котрий допустив ся обманьства на великі розміри, ведуть ся ще доходженя против адвоката дра В., на котрого зроблено донесене о обманьство і против кількох адвокатів обжалованих о лихварство. Справа дра В. після карного донесеня представляє ся як слідує:

Властитель підприємства фабричного Реґаля (фабрика зеркал і рам) знайшовшись в критичнім положеню звернув ся до одного з адвокатів з просьбою, щоби виробив єму позичку. Адвокат той мав єму тоді відраджувати затяганя позички а за те предложив инший менше честний спосіб полагодженя справи. Порадив єму оголосити конкурс і заплатити вірителям лиш 30 процент їх претенсий. Із заробленних в той спосіб 70 процент мав адвокат одержати з гори кільканайцять тисячів корон а крім того мав стати управителем маси конкурсової і яко такий залагоджувати як найкориснїйше для фабриканта его зобовязаня. Так і стало ся, бо той фабрикант в своїм фаху дуже здібний, але не розуміючий ся зовсім на правних книгах, був переконаний, що предложеня его правного дорадника суть зовсім честні і приняв їх в цілім обемі. Отже виставлено векслї на жадану адвокатом суму, векслї ті запіззано, а коли підприємець їх не викупив, оголошено конкурс а тоді того адвоката зроблено управителем конкурсової маси. Однак властителеви підприємства фабричного не сподобала ся господарка, бо дуже дорога і користна лиш для канцелярії молодого адвоката, отже не маючи иншого виходу доніс о всім прокураториї державній.

— **Ще про катастрофу „Тітаніка“.** Корабель „Карпатія“ котрий перший прибув на місце катастрофи „Тітаніка“ і забрав 705 людий, що виратували ся були на лодки, заплив сими днями до Триєсту а его офіцири розповідають що слідує:

Коли „Карпатія“ прибула на місце катастрофи „Тітанік“ вже був затонув. Лиш численні лодки, наповнені людьми і рознесені водою на кілька кільометрів далеко останки деревляних частий корабля вказували, що в тім місци відбула ся страшна траґедия.

„Карпатія“ плила з Ню Йорку до Европи. По дорозі перестерігали єї численні кораблї, що море єсть засїяне величезною масою ледових гір. Командант „Карпатії“ наказав тоді як найбільшу осторожність і остерігав сиґналами инші кораблї, щоби стерегли ся.

Нараз в ночи з 14 на 15 цьвітня заявив радіотелеґрафіст (телеґрафіст від телеґрафу без дрота), що одержав алярмуючі сиґнали з „Тітаніка“ благаючі о поміч. Дальші депеші описували докладно страшне положене „Тітаніка“. В виду того „Карпатія“ цілою силою пари рушила на поміч. Докучала страшна студінь, що вказувало на велику масу ледових гір. Море було спокійне, небо захмарене. На „Карпатії“ роблено тимчасом приготовленя на приняте розбитків. Пасажирів на „Карпатії“ було 1100. Всї спали спокійно не причуваючи нещастя. Часть з них збуджено, щоби приготовити каюти для розбитків. Трох лїкарів приготовило дві салї для недужих; казано наварити кілька гектолітрів чорної кави і горячих напитків. Приготовлено теплі одїня. З корабля пускано безнастанно ракети, щоби розбиткам сиґналізувати надходячу поміч.

Перший радіоґрам наспів о год. 2 мін. 15 в ночи. По 3 год. добачили офіцири з найвисшого покладу зелене сьвітло на мори. На корабли засьвічено всі лямпи, щоби его було здалека видко. Зелене сьвітло підходило щораз близше. Була то перша лодка ратункова, на котрій був один офіцир, 3 моряків і около 35 жінок і дітий. З лодки доходили плачі і зойки. З „Карпатії“ запитано, де „Тітанік“, а з лодки відповіли, що затонув перед півтора годиною і що на нім було богато людий. Зачали витягати розбитків на корабель за помочию коців звязаних на 4 кінцях; насамперед діти, відтак жінки а наконець мужчини. Нещасливі були так помучені, що не могли вилазити по корабельній драбині. На корабли повідтинано їм пояси ратункові, відтак заведено до огрітої салї, напоєно і окрито коцами. Було богато ранених і тих занесено до лїчниці.

Тимчасом надпливали инші лодки з розбитками, котрих витягано в той сам спосіб. Так із 16 лодок забрано 705 розбитків. Більше не можна було забрати, але тоді надплили инші кораблї, котрі прочих позабирали. Перші лодки були ледви до половини заповнені, бо ніхто не гадав, щоби такий велит міг затонути. Чотири лодки були таки зовсім порожні.

Уратовані пасажири „Тітаніка“ представляли страшний вид. На пів живі з причини студени з подертим одінєм, покалічені в борбі з живлом. Кілька жінок мали на собі мужескі штани, бо в них лекше можна було плавати як в дамских сукнях а они до того приготовили ся. Богато дам було у вечеркових тоалєтах а мужчини в смокінґах (сурдути анґлійских курців), між ними і президент Ісмаі. Пять мужчин виловлено з води напів живих. Через 3 години плавали они в мори, держачись краю лодки.

З розбитками спершу трудно було розмовити ся. Многі з них мов би з розуму були зійшли. Аж по кількох годинах прийшли до себе і зачали оповідати подробиці про катастрофу. Всї казали, що на корабли був взірцевий порядок. Хоч командант Сміт і офіцири знали, що корабель мусить затонути, не стратили холодної крови. Вели акцию ратункову в той спосіб, що казали всідати на лодки насамперед дітем і женщинам а мужчин пускано лиш тілько, кілько треба було до кермованя лодками. Лиш в межипокладі прийшло було до розрухів і треба було оружием лад зробити.

О смерти команданта Сміта розповідали всіляко. Казали, що стояв до послїдної хвилї на містку командантскім і згинув у филях моря а инші казали, що виділи его вже по затоненю корабля, як плавав по мори, держачи якусь дитину, а коли єї всадив на лодку, сам згинув.

Коли корабель потапав, роздав ся страшенний зойк з уст засуджених на смерть. Богато жінок вискакувало з лодий, коли побачили що їх мужі потапають. Коли вода дістала ся до машин, настав страшенний вибух, мов би сто гармат нараз вистрілило. По тім затонув корабель в одній хвили а на воді зробив ся такий вир, що захопив дві лодки віддалені на пів милї (морскої) від місця катастрофи і затягнув їх разом з людьми на дно моря.

— **Конкурс.** „Тов. вакацийних осель“ вишле сего року в часї лїтних ферий кількадесять дівчат в віці 7—14 лїт на чотиротижневий побут на село — і в тій цїли розписує отсим конкурс. Услївя принятя: дуже добре поведене і добра кляса; приняті складають по 5 К на кошти подорожи. Для заможнїйших виносить повна оплата за харч 30 К, а знижена 15 К. Поданя належить вносити найдальше до кінця мая с. р. на адресу: Дирекция школи ім. Шевченка у Львові, Мохнацкого 12. Лїкарскі оглядини дївчат відбудуть ся в школї ім. Шевченка в недїлю 9 червня, о год. 9 рано. Час виїзду подасть ся пізнїйше. Просимо оо. катехитів львівских шкіл, щоби зволили повідомити о тім дїти своєї школи. За Видїл: О. Бачиньска, предсїдательна, о. В. Лициняк, секретар.

Телеграми.

Петербург 11 мая. Товариша міністра війни Полїванова зложено з уряду.

Рим 11 мая. Tribuna заперечує донесеня, мовби італїяньскі кораблї бльокували острів Хіос і мовби італїяньске войско виступило і на инші острови.

Париж 11 мая. Після офіцияльного оголошеня міністер маринарки зарядив отворене окремого ґенерального штабу военної фльоти.

Париж 11 мая. Кореспондент „Matin-а“ в Константинополи розмавляв з вел. везиром Саід-пашою а той сказав єму: Обсаджене острова Родос і инших островів Італїянцями не може в нїчім змінити становища турецкого правительства. Стоїмо при тім, що мир може настати лиш на основі фактичної а не теоретичної верховної власти султана. То просто неровум говорити о релїґійнім верховодстві; то верховодство єсть для кождого музулманина. Заключене мира єсть конечностию, бо коли би теперішне положене ще дальше потревало, то се загрожувало би мирови цілого сьвіта.

Отже держави мусять шукати способу як розпочати посередництво, котре Туреччина приймає. Особливо Франция і Анґлія мають інтерес в удержаню рівноваги на Середземнім мори. Італія не згодить ся на скликане конференциї.

Цїна збіжа у Львові.

дня 10-го мая:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·—	до	11·50
Жито	9·—	„	9·50
Овес	8·80	„	9·30
Ячмінь пашний	8·50	„	8·80
Ячмінь броварний	9·—	„	9·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до зареня	—·—	„	—·—
Вика	11·—	„	12·—
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	70·—	„	85·—
Конюшина біла	110·—	„	150·—
Конюшина шведска	80·—	„	100·—
Тимотка	65·—	„	75·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

Роман Сїрецкий і Сп.

головні аґенти

компанії Canadian Pacifik Railway та Північно-німецкого Льойда Сіріаг

Позір Буковинцї!

Позір Галичане!

Хто хоче їхати до

Канади Америки, Арґентини і т. д.
дешево, добре та без пересїданя скорими, почтовими пароходами на Антверпен, Брему, Гамбурґ, Ротердам і т. д.; хто хоче без клопоту заїхати на місце

Америки, Канади, Арґентини і т. д.
в Бреми просто без пересїданя, славними цїсарскими кораблями „KAISER-SCHIFFE“ добре, вигідно та дешево

най пише по пояснення до подорожі та най посилає завдатки на шифкарту

до одинокої рускої аґенциї Бюра подорожи „Сьвіт“ Романа Сірецкого і Спілки Чернівці, ул. Кохановского ч. 1.

або

до Ґенеральної Аґенциї Північно-німецкого Льойда, Львів, ул. Городецка ч. 93.

Михайло Скірка

римар і сїдельник

у Віднн III. Ренивеґ ч. 38

поручає богатий вибір сїдел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всілякі вироби зі шкіри.

Цїни приступні.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Надопада) у Львові. Телефона ч. 527.